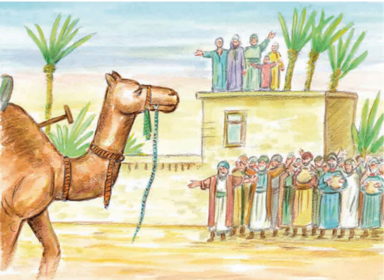
SEVGİLİ PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

MEDİNE YILLARI

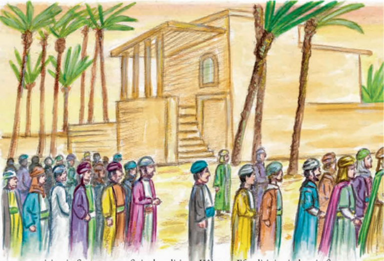
İÇİNDEKİLER

KASVA NEREDE DURACAK?

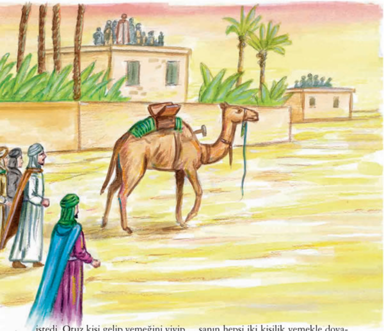
Kâinatın gururu Resûlûllah Efendimiz devesinin üzerinde Medine sokaklarında ilerliyordu. Müslümanlar sağını solunu, önünü arkasını sarmışlardı. Dillerde ilâhîler, gözlerde sevinç gözyaşları vardı. Efendimiz kimin evinin önünden geçse o kişi, hemen Allah Resûlünü evine davet ediyordu. O da kimseyi kırmamak için devesinin yolunu kesmemelerini, deve nerede durursa orada misafir olacağını söylüyordu.

Böylece Peygamber Efendimizin devesinin nerede duracağı meraklı gözlerle takip ediliyordu. Bütün Medine halkı oradaydı. Herkes Efendi-

mizi misafir etme şerefinin kendisinin olmasını istiyordu. Peygamber Efendimizin devesi Kavsa da sanki Efendiler Efendisi için en uygun evi bulmaya çalışıyor gibi sağa sola bakarak ilerliyordu. Sonunda adımlarını yavaşlattı, yavaşlattı ve durdu. Durduğu yer, Hazreti Eyyub El Ensarî'nin evinin önüydü. O gün bütün Medine sevinçliydi. Fakat Hazreti Eyyub herkesten daha mutluydu. Kâinatın Efendisini evinde misafir etme şerefi onun olmuştu. Resûlûllah Efendimiz Medine'de yaşadığı ilk yedi ay burada kaldı.

Sevgili Peygamberimizin olduğu yere bereket akıyordu. Hazreti Eyyub bir gün Resûlûllah Efendimiz ve O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebubekir'e yemek hazırlamıştı. Peygamber Efendimiz bu iki kişilik yemek için önce otuz kişi çağırılmasını

istedi. Otuz kişi gelip yemeğini yiyip gitti. Sonra altmış kişi daha geldi, onlar da karnını doyurup gitti. Ardından Peygamberimiz yetmiş kişinin daha gelmesini istedi. Onlar da karınlarını doyurdular. Bu kadar insanın hepsi iki kişilik yemekle doyarak sofradan kalktı. İçlerinde imanlı olanların imanı arttı. İman etmemiş olanlar da bu apaçık mucize karşısında hemen orada iman ettiler.

AĞLAYAN KÜTÜK

Efendiler Efendisi, Medine'ye geleli hayli zaman geçmişti. Müslümanların topluca ve rahat ibadet edebilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Hem de Peygamberimizin Medine dışından gelen ve İslâmı öğrenmek isteyen insanlarla daha rahat görüşmesi gerekiyordu. Bir süre sonra Mescid-i Nebevî yapılmaya başlandı. Peygamberimiz de bu mescidin yapılışı sırasında taş taşıdı. O'na sahabeler defalarca:

– Siz oturun ya Resûlûllah! Biz bu mescidi en güzel şekilde yaparız. Lütfen yorulmayın, dediklerinde Sevgili Peygamberimiz:

– Çalışmak ibadettir, beni bu sevaplı işten alıkoymayın, diyerek çalışmaya devam etti.

Kendisine ve eşlerine ait odalar da bu mescidin içindeydi. Mescidin inşaatı tamamlandıktan bir süre sonra yeni minber yapıldı. Bu minber yapılmadan önce Peygamber Efendimiz kolunu bir hurma kütüğüne dayayarak hutbe okuyordu. Şimdi bu kütük yeni minberin altında bulunuyordu. Peygamber Efendimizin hutbe okuduğu bir gün bu kütük deve böğürtüsü gibi ses çıkararak ağlamaya başladı. O sırada mescitte bulunan herkes bu ağlama sesini duydu. Bunun üzerine Efendimiz kurumuş kütüğe neden ağladığını sordu.

Kütük de Sevgili Peygamberimizden ayrıldığı için ağladığını söyledi. Peygamber Efendimiz onu teselli ederek susturdu. Ona, cennette hayatına devam edeceğini müjdeledi. Bunun üzerine kütük ağlamayı bıraktı. Efendimiz sahabelerine dönerek:

– Eğer ben bu kütüğü sevip, teselli etmeseydim kıyamete kadar böyle ağlayacaktı, dedi.

Sonra da bu kütük Peygamber Efendimizin emriyle minberin altına gömüldü.

SAVAŞLAR BAŞLIYOR

Medine' de artık mutlu günler başlamıştı. Peygamberimiz, dinini yaşamak için oraya göç edenlerle, önceden beri burada bulunan Müslümanları kardeş ilân etti. Böylece Medine'ye dışarıdan gelenlere muhacir, onlara ev sahipliği yapıp kardeş olanlara da ensar denildi.

"Allah birdir ve Hazreti Muhammed O'nun kulu ve elçisidir." diyenler artık Mekke müşriklerinin işkencelerinden korkmuyorlardı. Bütün Müslümanlar bir araya toplanmış ve Sevgili Peygamberimizden dinlerini öğreniyorlardı. Böylece günden güne tek olan Allah'a ve O'nun pey-

gamberine inananların sayısı artıyordu. Medine çevresinden de Efendiler Efendisinin davetini kabul ederek İslâm dinine girenlerin sayısı her gün artıyordu. Fakat bu durumdan Mekkeli müşrikler son derece rahatsızdılar. İslâmiyetin yayılmasına engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Oysa Kâinatın Efendisi Sevgili Peygamberimiz, onları hep hayra, en güzel yol olan Allah yoluna davet etti. Ama onlar kulak asmadılar. Ahlâksızlığı bırakmalarını istedi, yapmadılar. "Putlara tapmanın faydası yok." dedi, dinlemediler. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeyi yasakladı, uymadılar. Faizi, ya-

lanı, içkiyi kötüledi; dinlemediler. Bütün bunları yapmadıkları gibi Sevgili Peygamberimizi yurdundan uzaklara gitmeye mecbur bıraktılar. Sonunda kaba kuvvet, işkence, tehdit, dayak ve ölümle davasından vazgeçiremedikleri Müslümanları, savaşla yok etmeye karar verdiler.

Hatta bu sebeple dini uğruna Mekke'den ayrılan Müslümanların mallarını yağma ettiler. Evler, bahçeler, tarlalar, dükkânlar hep yağma edildi. Bu yolla elde edilen mallar, bir kervanla Şam'a götürülüp satılacaktı. Kervan bin deveden oluşuyordu. Elde edilen gelirle bir ordu hazırlanarak Medine'deki Müslümanlar yok edilecekti. Eğer inananların sayısı bu hızda artmaya devam ederse çok yakında kendilerinin sonu gelebilirdi. En iyisi Müslümanların sayısı daha fazla çoğalmadan buna bir çare bulmaktı.

BEDİR SAVAŞI

Mekkeli müşriklerin kervanı, Müslümanların mallarını Şam'da satmış, Mekke'ye geri dönüyordu. Başlarında Ebu Süfyan vardı. Peygamber Efendimiz onların bu durumunu ve savaş için hazırlık yaptıklarını haber aldı. Sahabeleriyle toplantı yaparak bu durumu değerlendirdi. Sonuçta kervanın yolunu keserek zaten Müslümanların olan malların paralarının alınmasına karar verildi.

Peygamber Efendimizin başkanlığında küçük bir ordu hazırlandı. Bu ordu Şam'dan dönen kervanı takibe başladı. Bedir denilen yerde kervanı karşılamayı uygun buldular. Ancak Müslümanların kervanı takip ettiğini haber alan Ebu Süfyan yolu değiştirdi. Bu arada Mekke'ye bir haberci gönderdi. Haberci Mekke'ye gelip, kervanın yolunu Müslümanların kestiğini söyledi. Bunun üzerine müşrikler yedi yüz elli kişilik bir ordu hazırlayarak Bedir'e doğru hareket etti. Bu sayı Müslümanların üç katıydı. Üstelik müşriklerin silâh durumu İslâm ordusundan çok üstündü.

Nihayet müşrik ordusu yolda kervanla karşılaştı. Ebu Süfyan geri dönülmesini istedi. Mallara bir zarar gelmediğini ve savaşa gerek kalmadığını söyledi. Ancak Ebu Cehil:

– Böyle büyük bir orduya sahipken Muhammed'le karşılaşıp O'nu ve arkadaşlarını yenmeden asla geri dönmem. Şimdi doğru Bedir'e gidip O'nunla hesaplaşacağım, dedi.

Ebu Süfyan ne söylediyse de onları savaşmaktan caydıramadı. Sonuçta iki ordu, Bedir'deki su kuyularının yanında şiddetli bir savaş yaptı. Savaşın sonunda Müslümanlardan on dört şehit verildi. Müşriklerden ise yetmiş kişi öldü. Bir o kadar da esir vardı. Müşrikler için bu savaş tam bir bozgun olmuştu. Korktukları artık başlarına gelmişti. Bir avuç insan dedikleri ve önemsemedikleri Müslümanlar onlara iyi bir ders vermişti.

Bu savaşın ardından Müslümanlar biraz daha rahatladı. İslâm dininin yüce gerçeklerini daha uzak memleketlere gidip anlatma fırsatı doğdu. Peygamber Efendimizin dört bir tarafa gönderdiği elçiler güzel dinimizi anlatmaya devam ettiler. Böylece dinimiz, daha fazla insana anlatılmış ve Müslümanların sayısı artmış oldu. Fakat bu durum müşrikleri endişeye düşürüyordu. Ne yapıp edip İslâm dininin yayılmasını engellemek istiyorlardı.

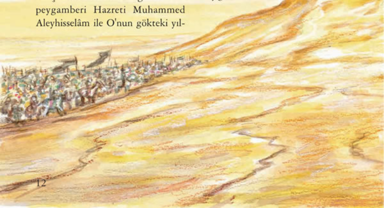

UHUD SAVAŞI

Bedir Savaşı'nda Mekke'nin ileri gelenlerinden birçoğu ölmüştü. Müşrikler hem Bedir'in intikamını almak hem de Müslümanların çoğalmasını engellemek için yine savaşa karar verdiler.

Bu kez savaş, Medine yakınlarındaki Uhud Dağı'nın eteklerinde yapılacaktı. Çok büyük bir ordu hazırlayarak Müslümanları tamamen yok etme plânı içerisindeydiler. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı: Karşılarında Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazreti Muhammed Aleyhisselâm ile O'nun gökteki yıldızlara benzettiği sahabeleri vardı. Allah'ın yardımı her zaman inananların yanındaydı. Üstün olmak için yürekten Allah'a inanmak her zaman ve her yerde yeterliydi.

Müşrik ordusu üç bin kişiydi ve askerlerin tamamı silâhlıydı. İki yüz atlı, yedi yüz zırhlıyla birlikte orduda üç bin deve vardı. Mekke'den hareket eden bu küfür ordusunun haberi, Peygamber Efendimize bir mektupla ulaştı. Peygamber

Efendimiz de hemen savaş hazırlıklarına başladı. Çok kısa sürede hazırlıklar tamamlandı. Müslümanların ordusunda yedi yüz kişi bulunuyordu. Bunların silâh durumu müşriklerden çok geriydi. Peygamberimiz, İslâm ordusunun arkadan sarılmaması için de Uhud Dağı'nın üzerine okçularını yerleştirmişti.

Uhud günü, önce teke tek vuruşmalar yapıldı. Bu vuruşmaların hepsini Müslümanlar kazandı. Ardından iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir savaş oluyordu. Hazreti Ali, Efendimizin amcası Hazreti Hamza müşrik ordusunun bir tarafından girip diğer tarafından çıkmışlardı. Diğer sahabiler de çok cesurca tekbir getirerek savaşıyorlardı. Aradan çok zaman geçmeden müşrik ordusu dağıldı ve geri çekilmeye başladı. Artık kılıç sesleri azalmış, âdeta kovalamaca başlamıştı.

Bu durumu gören Uhud'daki okçular yerlerini terk ettiler. Onlar yerini bırakınca müşrik atlıları Müslüman ordusunu arkadan sardı. Böylece İslam ordusu düşmanın ortasında kaldı. Kaçan müşrikler de toparlanıp tekrar saldırıya geçti.

Müslümanlar çok zor durumda kaldılar ve birçok şehit verdiler. Efendimizin amcası Hazreti Hamza, Mus'ab bin Ümeyir bu şehitlerden ikisi idi.

Savaşın en kızıştığı zamanda müşrikler, Sevgili Peygamberimizi öldürmek için üzerine hücum ettiler. O'na canımız, ruhumuz feda olsun. Etrafında O'nu koruyan on beş kadar sahabe vardı. O'na bir zarar gelmemesi için âdeta vücutlarını siper yapmışlardı. Fakat müşrikler bir kılıç darbesi ile Efendimizin mübarek başını ve yanağını yaraladılar. Atılan bir taşla da bir dişini kırdılar. Dudağını yaralayıp, başını kanattılar.

Efendiler Efendisinin etrafındaki on beş kahraman sahabe, Peygamberimizi Uhud Dağı'nın yukarılarına çıkarmaya çalışıyorlardı. Oraya çıkınca müşriklerin bu kadar kalabalık saldırmaları mümkün olmayacaktı. O sırada müşriklerden bir keskin nişancı, Efendimizi hedef alarak okunu yayından bıraktı. Bunu gören Talha bin Übeydullah, gelen

oka elini tuttu. Bu ok onun elini deldi ve bu kahraman sahabe çolak kaldı. Peygamber Efendimiz, Hazreti Talha için, "Cennetlik birini görmek isteyen Talha bin Übeydullah'a baksın." buyurdu.

Kahraman mücahitler, Efendiler Efendisini böyle korurken müşrikler ortaya bir yalan attı. Her tarafta bağırarak Peygamberimizin öldüğünü söylediler. Bu haber artık Müslümanların bütün takatini bitirdi. Artık hepsi yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Fakat bu çekilme sırasında sahabelerden biri Sevgili Peygamberimizi gözlerinden tanıdı. Sonra da:

"Peygamberimiz ölmedi, hayatta. Hem de şurada!" diyerek Peygamberimizin bulunduğu yeri gösterdi. Efendimiz ona eliyle "Sus!" işareti yaptı. Sevgili Peygamberimizin hayatta olduğunu duyan sahabeler tekrar toparlandılar ve Uhud Dağı'na çekildiler. Müşrikler de Müslümanların toparlanıp tekrar saldırmasından çekindikleri için saldırıyı durdurdular.

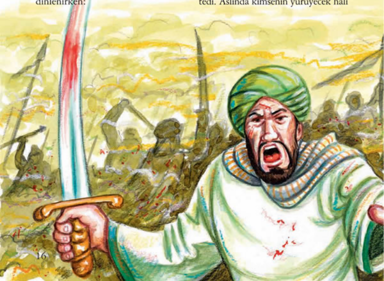
Böylece Uhud Savaşı, galibi tam belli olmadan bitmiş oldu. Peygamber Efendimizin savaşın sonunda yürüyecek hâli bile kalmamıştı. Talha bin Übeydullah:

"Buyur ya Resulallah, ben kuvvetliyim." diyerek Sevgili Peygamberimizi sırtına alarak taşıdı.

Rahmet Peygamberi Efendimiz dinlenirken:

"Allah'ım kavmim beni bilmiyor. Onlar ne yaptığını bilmiyor. Onları affet." diye kendisine bunları yapanlara dua ediyordu. Allah Resûlü kendisini öldürmeye çalışanlara bile bu kadar şefkatli ve merhametliydi.

Uhud'un ertesi gün Efendimiz müşrik ordusunun takip edilmesini istedi. Aslında kimsenin yürüyecek hâli

yoktu. Fakat Müslüman ordusunun bir gün önce ağır darbe aldığını düşünen müşrikler, bu durum karşısında paniğe kapıldılar. Müslümanlarla savaşmayı göze alamayıp korkarak Mekke'ye kaçtılar. Böylece Uhud'un galibi Müslümanlar olmuş oldu.

HENDEK SAVAŞI

Uhud Savaşı'nın sonunda Müslümanlar ağır darbe almıştı. Bunu fırsat bilen müşrik topluluklar bir araya gelip Mekke'ye gitti. Burada yapılan görüşmelerin neticesinde büyük bir ordu hazırlanmasına karar verildi. Bu defa gaye Müslümanları tamamen ortadan kaldırmaktı. Gül kokulu şehir Medine'ye saldıracak ve inananların tamamını kılıçtan geçireceklerdi. Gözlerini kin bürümüş, kalpleri kapkara olmuş bu insanlar tam on bin kişilik bir orduyla Medine'nin üzerine yürüdüler.

Peygamberler Peygamberi Kâinatın Efendisi bu hazırlığı da haber aldı. Sahabeleriyle görüşerek nasıl bir taktik izlemeleri gerektiğini karara bağladı. Gül şehir Medine, etrafına büyük bir hendek kazılarak savunulacaktı. Düşmanlar gelmeden hazırlık yapıldı ve şehrin etrafına derin ve geniş bir hendek kazıldı. Böylece bu savaşın adı Hendek Savaşı oldu.

Önlerinde bu hendeği gören düşman hayrete düştü. Böyle bir savunma daha önce hiç görmemişlerdi. Hendeğin karşı tarafına yerleşip şehri sardılar. Bu kuşatma bir ay kadar sürdü. Bu süre içerisinde karşılıklı ok atışları ve birkaç teke tek vuruşma haricinde ciddi bir savaş olmadı. Fakat kuşatma çok uzun sürdüğü için su ve yiyecek sıkıntısı inananları zor durumda bırakıyordu. Müşrikler, güzel şehir Medine'yi ele geçirmeden

gitmek istemiyor gibiydiler. Şiddetli soğuk da bütün bunlara eklenince hayat giderek zorlaşmıştı.

Efendimiz, ağlayan yetim çocukları, gözü yaşlı anneleri ve yaşlıları düşünüyordu. Bir yandan da günlerdir aç susuz düşmanı Medine'ye sokmamaya çalışan sahabelerini. Dinlerini yaşamak ve Allah'a kul olmaktan başka bir şey düşünmeyen bu insanların çektikleri sıkıntılar O'nu çok üzüyordu. Sonunda mübarek ellerini kaldırdı ve Müslümanları bu sıkıntılardan kurtarması için Allah'a yalvardı.

Düşmana yaptığı dualar kabul oldu. Bir akşamüzeri Cebrail Aleyhisselâm gelerek düşman ordusunun bir rüzgârla perişan edileceğini müjdeledi. Peygamberimiz de buna çok şükretti. Ertesi gün kış aylarında esen dondurucu bir rüzgâr çıktı. Atlar, develer birbirine karıştı. Göz gözü görmez oldu. Kum fırtınası koyu bir sis

gibi müşriklerin üzerlerine çöktü. Çadırlar, birer mendil parçası gibi havalarda savruldu. Böylece müşrik ordusu dağılarak Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı.

Hendek Savaşı biter bitmez Efendiler Efendisi sahabelerine müjdeli bir haber verdi:

"Artık müşrikler bizim üzerimize bir daha gelemeyecekler. Bundan sonra biz onların üzerine gideceğiz."

Bu habere bütün sahabeler son derece sevindiler. Bu savaştan sonra müşrikler Peygamber Efendimizle bir anlaşma yapmaya karar verdiler.

SAVAŞSIZ GÜNLER

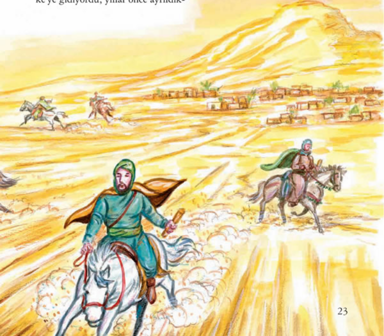
Hendek Savaşı'ndan sonra en büyük orduları dağılan müşrikler, bir daha Müslümanların üzerine gitmeye cesaret edemediler. Kendi güvenliklerini sağlamak ve derlenip toparlanmak için anlaşma yapmak istediler. Sonunda bu amaçla Hudeybiye Anlaşması yapıldı. Anlaşmaya göre on yıl boyunca iki taraf birbiriyle savaşmayacaktı.

Anlaşma yıllarında Sevgili Peygamberimiz o dönemde dünya üzerinde bulunan bütün devletlere elçiler gönderdi. Ahir zamanda gelmesi beklenen son peygamberin kendisi olduğunu duyurdu. Getirdiği dine ve yüce kitaba iman edilmesini istedi. Efendiler Efendisinin çağrısına uyup Allah'a ve İslam dinine iman edenler oldu. Bu teklifi kabul etmeyenlerin tamamı çok zaman geçmeden yok olup gittiler.

Ne yazık ki müşrikler hiçbir sözlerinde durmadıkları gibi Hudeybi-

ye'de verdikleri sözlerinde de durmadılar. Yapılan anlaşmayı bozdular. Sevgili Peygamberimiz bunun üzerine büyük bir ordu hazırladı. Hazırlanan ordu ana vatana, Mekke'ye gidiyordu; yıllar önce ayrıldıkları, doğup büyüdükleri şehre. Allah'ın evinin olduğu, Kâbe'nin bulunduğu kutsal şehre. Zorla bırakmak zorunda kaldıkları, gözlerinde tüten, sevilen şehre.

KUTSAL ŞEHİR MEKKE

Efendiler Efendisinin kararlaştırdığı gün gelmişti. Ordu, gül şehir Medine'den hareket etti. Kısa bir süre sonra Mekke'ye geldi. Kâbe'nin göründüğü bir tepede karargâh kuruldu.

Gece yakılan on bin ateşi Mekke müşrikleri korkuyla seyretti. Zaten dağılmış olan ordularıyla İslâm ordusunun karşısında duracak hâlleri yoktu. Endişe ettikleri tek şey vardı: Bunca zamandır yapmadık kötülük bırakmadıkları, hatta öldürmek istedikleri Muhammedü'l - Emin acaba onlara ne yapacaktı? Öyle ya, O'nu öz vatanından kovmuşlardı. Savaşlar yaparak O'nu ve arkadaşlarını öldürmek istemişlerdi. Biricik amcası Hazreti Hamza'yı şehit etmişlerdi. Şimdi güç, kuvvet, iktidar Efendiler Efendisinin elindeydi. Şimdi onlara ne yapsa yeriydi.

Onları uzak memleketlere sürgün edebilirdi. Esir edip pazarlarda satabilir, köle yapabilirdi. Kendilerinin Müslümanlara yaptıkları gibi onları direklere bağlayıp bayılıncaya, hatta ölünceye kadar dövdürtebilirdi. Kızgın kumlara bedenlerini gömdürüp aç susuz bırakarak ölüme terk edebilirdi. Habbab'a yaptıkları gibi yanan ateşlere onları yatırıp ateş sönene kadar öylece bekletilmelerini emredebilirdi. "Bize bunları yapanların, Kâbe'de namaz kılarken başıma deve

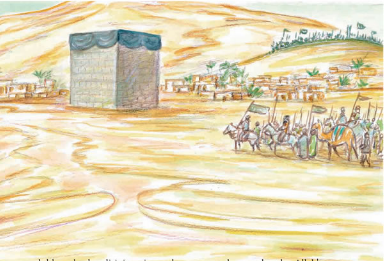

işkembesi koyanların gözleri kızgın demirlerle dağlansın diyebilirdi."

Canımız yoluna kurban olsun. Allah Resûlü bunların hiçbirini yapmadı. Kendisini defalarca öldürmeye çalışan bu insanların hepsini affetti. Zaten O, bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilmişti. O, sadece Allah'ı anlatmasına engel ol-

duklarında, kendisini ve inananları öldürmek istediklerinde müşriklere kılıçla karşılık vermişti. Bunun haricinde her zaman insanlara sevgi elini, dostluk elini uzatmıştı.

O gün istese Mekke'de sağ insan bırakmayabilirdi. Fakat O'nun bu büyük merhameti karşısında Mekke müşrikleri:

"Sen gerçekten Allah'ın peygamberi olmalısın. Bu kadar iyilik ve merhamet olsa olsa Allah'ın peygamberlerinde olacak bir özelliktir. Sen zaten bizim içimizde iyiliği ve güvenirliği ile bilinen birisin." demekten kendilerini alamadılar.

Böylece kutsal şehir Mekke, savaşmadan Müslümanların eline geçti. Bundan böyle Mekke'de Müslümanlarla savaşacak müşrik olmayacaktı.

PEYGAMBER EFENDİMİZİN VEFATI

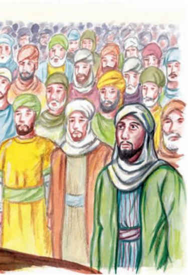
Allah Resûlü, Mekke'nin alınmasından sonra etraftaki ülkelere elçiler göndermeye devam etti. Böylece İslâma girenlerin sayısı günden güne hızla artıyordu. Fetihten bir süre sonra Peygamberimiz Medine'ye geçti. Bundan sonra Medine'ye ziyaretçi akını başladı. İnsanlar gruplar hâlinde Peygamber Efendimizi ziyaret ediyor ve İslam dinine giriyordu.

Yıllar çok çabuk ilerlemişti sanki. Kutlu insan, son peygamber, Resûlûllah Efendimiz altmış üç yaşına gelmişti. Medine'ye hicret edeli on yıl olmuştu. Bu on yıl içinde Allah, İslam dinini yüceltmişti. Dinin

dışında ne varsa hepsi hor ve hakir düşmüştü.

O sene Peygamber Efendimiz, hac ibadetini yapmak istediğini söyledi. Kendisiyle birlikte hacca gitmek isteyenlerin Medine'ye gelmelerini istedi. Böylece Medine'de yüz binden fazla insan toplandı. Efendiler Efendisi bu büyük kalabalıkla

Mekke'ye hacca gitti. Hacda kendisini dinleyen kalabalığa "Veda Hutbesi" diye bilinen meşhur hutbesini okudu. Bu hutbede İslâm dininin güzelliklerini özetledi. Peygamberlik görevini eksiksiz ve kusursuz yaptığı konusunda inananları şahit gösterdi. Bu hac, Efendiler Efendisinin yaptığı ilk ve son hacdı.

Sevgili Peygamberimiz haccını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Bu arada güzel dinimizin daha fazla insana ulaşması için gayret etti. Etrafta büyük küçük ne kadar şehir ve ülke varsa hepsine elçiler göndermeye devam etti. Bu şekilde bir yıl daha geçmişti ki Allah Resulü hastalandı.

Hastalığının şiddeti çok fazlaydı. Ateşi o kadar yüksekti ki görenler hayretlerini gizleyemiyorlardı. Bu şekilde şiddetli hastalıkla günler geçiyordu. Sevgililer Sevgilisi Peygamberimiz, namazları Hazreti Ebubekir'in kıldırmasını istedi. Kendisi Aişe annemizin evindeydi. Mübarek başı Hazreti Aişe'nin kucağındaydı. Günlerden pazartesiydi. Peygamberimi-

zin dostu vahiy meleği Cebrail geldi.

– Ya Resûlûllah! Allah'ın selâmı var. Senin hatırını soruyor, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Yüce Allah'a kavuşmak istediğini söyledi. Sonra Cebrail:

– Ey Allah'ın Resûlü! Ölüm meleği Azrail de benimle beraber geldi. İçeri girmek için izin istiyor, dedi.

Peygamber Efendimiz onun gelişine müsaade edince Azrail:

– Ya Resûlûllah! Allah, Senin emrine tamamen uymamı istedi. İstersen ruhunu şimdi alacağım. İstemezsen bırakacağım, dedi.

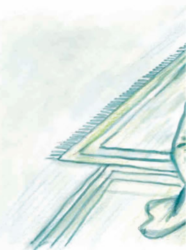
Peygamberimiz bunun üzerine yıllarca kendisine vahiy getiren Cebrail'e baktı. Cebrail:

– Ya Resûlûllah! Melekler âlemi sizi beklemektedir, deyince Kâinatın Efendisi, Azrail'e bakarak:

– Ya Azrail, gel vazifeni yerine getir, dedi.

Ruhumuz, canımız, sahip olduğumuz her şeyimiz O'na feda olsun. Peygamberlerin Sultanı, yanındaki su kabına elini daldırdı. Islanan parmaklarını yüzüne sürdü. "Lâ ilâhe illâllah!" diyerek evin tavanına bakarken ruhunu Allah'a teslim etti.

Allah'ım, bizi Sevgili Peygamberimizin yolundan ayırma. Bizlere O'nun getirdiği dini yaşamayı nasip et. Bizlere cennette O'nunla beraber olma şerefini lûtfet. O'na benzemeyi, O'nun gibi yaşamayı, O'nu örnek almayı bizlere nasip eyle. Âmin, âmin, âmin.

SÖZLÜK

Azrail: İnsanların canını almakla gö-revli dört büyük melekten biri.
bozgun: Dağılmış, perişan olmuş.
Cebrail: Peygamberlere vahiy geti-ren büyük melek.
dağlamak: Vücudun bir yerini kız-gın demirle yakmak.
esir: Savaşta düşman eline düşen kimse, tutsak.
Ensar: Medine'de yaşayan ve hicret-le Mekke'den gelenlere sahip çıkan Müslümanlar.
fetih: 1. Açma, açış, açılma.2. Bir şehri yada ülkeyi ele geçirme.
hakir: Değeri olmayan, küçük gö-rülen, horlanan.
hicret: 1. İslâm dinini anlatabilme veya daha iyi yaşayabilmek için ya-pılan kutsal göç. 2. Bir yerden baş-ka bir yere göç etme.
hutbe: İmamların minberde okudu-ğu dua ve insanlara yaptığı öğüt.
iktidar: Güç, kudret, hükümet.
intikam: Öç alma.
kervan: Uzak yerlere yük ve yolcu ta-şıyan büyük kafile.
merhamet: Şefkat gösterme, acıma.
mescit: Müslümanların ibadet yer-le-rinden biri.
Mescid-i Nebevi: Hicretten sonra Medine' de inşa edilen mescidin adı.
minber: Camilerde hutbe okuna yer.
Muhacir: Mekke'den göç etmek zo-runda kalan Müslümanlara verilen genel ad.
mücahit: Din düşmanlarıyla savaşan.
müşrik: Puta tapan kişi.
sahabe: Peygamber Efendimizin ar-kadaşlarına verilen ad.
sürgün: Oturduğu çevreden ceza olarak uzaklaştırılma.
şehit: Allah yolunda ölen, öldürü-len kişi.
şeref: Büyüklük, yükseklik.
taktik: Askeri kuvvetleri en uygun şekilde kullanma.

tekbir: Bir şeyi yücelmek manasıyla Allah birdir kelimesini söyleme.
teselli: Acı bir olayı unutturmaya çalışma, acısını paylaşma.
vahiy: Allah'tan gelen ilâhî emirler, sözler.
yağma: Zorla birinin malını alma.